

Penguenin Altın Kayığı

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Altın Kayığı

Ebru Mina TOMURCUK

Pırıl pırıl, esintili bir sabah, Pip adında küçük bir penguen Yaban Mersini Koyu'nun buzlu kıyısında duruyordu. Pip kırmızı bir denizci atkısı ve minicik mavi bir inşaatçı şapkası takmıştı. Bütün hafta gizli bir proje üzerinde çalışmıştı ve şimdi hazırды. Gururla yüzgeçlerini çırparak örtüyü çekti. Orada parıl parıl bir altın kayak duruyordu!

Kayık güneş ışığında parlıyordu. Yanları bal gibi ışıldıyor, pirinç aksamaları minik güneşler gibi parlıyordu. Pip onu özenle boyamış, bulabildiği her damla altın boyayı kullanmıştı. "Güzel kayığıma bakın!" diye cıvıladı martılara. "Dünyanın en şık kayığı bu!" Martılar bağırıp başlarını salladılar, gerçi kayıklardan pek anlamıyorlardı.

Pip'in arkadaşları, diğer penguenler, görmek için paytak paytak yanına geldiler. "Ooo!" dediler. "Aaa!" Hiç bu kadar altın bir şey görmemişlerdi. Pip gururla ışıldadı. "Onu koyun bir ucundan öbür ucuna kadar yüzdüreceğim," diye duyurdu. "Altın kayığın kaptanı ben olacağım!" Kırmızı atkısını biraz daha sıkı bağladı ve kayığa atladı.

Ama Pip kayığı suya itince tuhaf bir şey oldu. Altın kayak yalpalandı. Sola yattı. Sağa yattı. Pip sıkıca tutundu, minik kehribar renkli ayakları parlak güvertede kayıyordu. "Hop!" diye bağırdı. "Sakin ol, kayak!" Ama kayak dinlemedi. Tahterevalli gibi sallanıp durdu.

Pip yüzgeçleriyle kürek çekmeye çalıştı ama kayak yalpalanmayı sürdürdü. Büyük bir dalga geldi ve kayak o kadar yana yattı ki su kenarından içeri sıçradı. Pip'in kalbi güm güm attı. "İmdat!" diye seslendi. "Güzel kayığım düz yüzmüyor!" Ama diğer penguenler duyamayacak kadar uzaktaydı. Altın kayak sallanıp durdu ve Pip kendini çok küçük ve çok korkmuş hissetti.

Tam o sırada sudan pürüzsüz, gümüşü gri bir kafa çıktı. Bu Sam'dı, fok Sam! Sam'in kocaman, dost canlısı koyu renk gözleri ve esintide kıpırdayan uzun bıyıkları vardı. "Merhaba!" dedi Sam. "Ne kadar parlak bir kayığın var. Ama biraz sallanıyor gibi." Pip başını salladı, utanmıştı. "Öyle," diye itiraf etti. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sam daha yakına yüzdü ve kayığı inceledi. "Bir bakabilir miyim?" diye nazikçe sordu. Pip başını salladı. Sam kayığın etrafında yüzdü, tombul gövdesi suda süzülüyordu. "Sorunu görüyorum," dedi Sam. "Kayığın güzel ama alt tarafı çok dar. Kolayca yatıyor çünkü onu dengede tutacak geniş, düz bir tabanı yok."

Pip başını yana eğdi. "Taban da ne?" diye sordu. Sam gülümsedi. "Bir kâsenin altı gibi," diye açıkladı. "Geniş bir kâse devrilmez. Dar olan devrilir. Kayığının altını genişletebiliriz, böylece sağlam kalır." Pip'in gözleri parladı. "Onarabilir miyiz?" diye sordu. "Elbette!" dedi Sam. "Ama bize sağlam, düz tahta parçaları gerek."

Pip ve Sam kıyıyı aradılar ve eski, düz tahtalar buldular. Sam, Pip'e bunları altın kayığın altına nasıl takacağını gösterdi. "Geniş, düz bir taban yapacağız," dedi Sam. "Bu, kayığın dengede durmasına yardım eder." Pip çok çalıştı, çekiçle vurdu, çiviledi. Çalışırken minik şapkası sallanıyordu. Altın kayak biraz farklı görünmeye başladı ama Pip bunu dert etmedi.

Bitirdiklerinde Pip kayığı yeniden suya itti. Bu kez kayak düzgünce yüzdü. Ne yalpalandı ne yana yattı. Pip kayığa tırmandı ve mutlu bir sevinç çığlığı attı. "İşe yarıyor! Gerçekten işe yarıyor!" diye şarkı söyledi. Sam yüzgeçlerini çırdı. "Başardın, Pip!" dedi. "Artık kayığın sadece altın değil— aynı zamanda sağlam da."

Pip kocaman bir gülümsemeyle koyda yelken açtı. Altın kayak dalgaların üzerinde bir rüya gibi süzüldü. "Bu harika!" diye seslendi Sam'e. "Ama bunu sensiz yapamazdım." Sam göz kırptı. "Arkadaşlar bunun için vardır," dedi. "Ve işe yarayan bir kayak, sadece şık olan bir kayıktan daha iyidir." Pip başını salladı. Artık anlamıştı.

Pip, Sam'i kayığa binmeye davet etti. Sam iri ve tombuldu ama kayak artık geniş ve sağlamdı. Hiç yalpalanmadı bile. Birlikte yelken açıldılar, güleştüler ve güneşte zıplayan balıkları işaret ettiler. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" dedi Pip. Sam nazik gülümsemesini gösterdi. "Ve bu daha sadece başlangıç," dedi.

O günden sonra Pip ve Sam en iyi arkadaş oldular. Her güneşli öğleden sonra altın kayıkla yelken açtılar. Pip öğrendi ki bir kayığın en iyi olması için en parlak olması gerekmez—sadece iyi işlemesi yeter. Ve öğrendi ki sana bir şeyleri onarmada yardım eden bir arkadaş, dünyadaki bütün altından daha değerlidir.

Pip kayığın yan tarafına, altın süslemenin hemen yanına Sam'in küçük bir resmini çizdi. "Artık kayak hem güzel hem de işe yarar," dedi Pip. Sam güldü. "Ve iyi bir kaptanı ve iyi bir arkadaşı var," dedi. Gün batımına doğru yelken açtılar, altın kayak suyun üzerinde düzgünce, olabildiğince sağlam süzülüyordu.

Kıyıda, diğer penguenler kayığa hayranlıkla baktılar. "Hâlâ altın!" dediler. "Ama artık mükemmel yüzüyor!" Pip gülümsedi. "Çünkü onu sağlam yaptık," dedi. "Arkadaşım Sam bana nasıl yapılacağını gösterdi." Penguenler bilgece başlarını salladılar. Onlar da bir şey öğrenmişlerdi: önemli olan içindeki—ve altındaki—şeydir.

Yani bir gün Yaban Mersini Koyu'na yolunuz düşerse, kırmızı atkılı küçük bir pengueni ve bıyıklı iri gri bir foku arayın. Altın bir kayıkla suda, mutlulukla birlikte yelken açıyor olacaklar. Ve Pip'e kayığını sorarsanız, size şöyle diyecek: "Sadece güzel değil—işe de yarıyor! Ve bu hepsinin en güzeli."